

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski

Protokolant: st. sekr. sąd. Aleksandra Langocz

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2018 r.

sprawy **D. P. (P.)**

obwinionego o wykroczenie z art. 119 § 1 kw

z powodu apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Pile z dnia 5 grudnia 2017 r., sygn. akt II W 487/17

1. zmienia zaskarżony wyrok i uniewinnia obwinionego od popełnienia przypisanego mu wykroczenia,
2. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Leszek Matuszewski

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Pile, wyrokiem z dnia 5 grudnia 2017 roku, sygn. akt II W 487/17 uznał obwinionego **D. P.** za winnego popełnienia wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 miesiąca ograniczenia wolności, zobowiązując go w tym okresie na podstawie art. 21 § 1 k.w. do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w rozmiarze 20 godzin miesięcznie.

Na podstawie art.119 §4 k.w. orzeczono wobec obwinionego obowiązek zapłaty kwoty 50 złotych na rzecz W. K..

W ostatnim punkcie wyroku rozstrzygnięto o kosztach postępowania.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się **pod sądny D. P.**, składając apelację.

Skarżący zarzucił orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych.

Apelujący wniósł o uniewinnienie podsądnego od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego D. P. zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy przypomina, że zasada prawdy materialnej wprowadza w procesie karnym wymóg opierania wszelkich rozstrzygnięć na zgodnych z prawdą ustaleniach faktycznych, przez które rozumie się jednak ustalenia udowodnione (...). Obowiązek udowodnienia odnosić jednak należy tylko do ustaleń niekorzystnych dla obwinionego, jako że korzysta on z domniemania niewinności (art. 5 § 1 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w.), a niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na ich korzyść (art. 5 § 2 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w.). Z tych względów wydanie wyroku uniewinniającego jest konieczne nie tylko wówczas, gdy wykazano niewinność obwinionego, lecz również wtedy, gdy nie udowodniono mu że jest winnym popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. W tym ostatnim wypadku wystarczy

zatem, że twierdzenia podsądnego, negującego tezy wniosku o ukaranie, zostaną uprawdopodobnione. Co więcej, wyrok uniewinniający musi zapaść również i w takiej sytuacji, gdy wykazywana przez podsądnego teza jest wprawdzie nieuprawdopodobniona, ale też nie zdołano im udowodnić sprawstwa i winy (zob. postanowienie SN z 18 grudnia 2008 r., V KK 267/08, Biul. PK 2009, nr 2, poz. 66; tak też: wyrok SN z 28 marca 2008 r., III KK 484/07, LEX nr 370249; podobnie: wyrok SN z 21 listopada 2007 r., V KK 186/07, OSNK 2007, nr 1, poz. 2669).

Dowody ujawnione w toku przewodu sądowego nie upoważniają do kategorycznego uznania obwinionego za winnego zarzucanego mu wykroczenia. W niniejszej sprawie, sprawstwo podsądnego zostało jedynie uprawdopodobnione i to w stopniu dość wysokim.

W toku przewodu sądowego wyłoniły się jednak, niedostrzeżone przez Sąd Rejonowy, nierozstrzygalne wątpliwości, co do sprawstwa obwinionego. Co istotne, pojawiły się one, mimo wyczerpania wszelkich dostępnych źródeł dowodowych. Linia obrony przedstawiona przez obwinionego w toku postępowania karnego, opierająca się na zaprzeczaniu kradzieży przesyłki i niepamięci, co do okoliczności doręczenia przesyłki, nie została skutecznie podważona.

Sąd odwoławczy przypomina, że zgodnie z przepisem art. 119 § 1. k.w. wykroczenie zarzucane podsądnemu popełnia ten tylko kto, kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia, Tylko łączne zrealizowanie przez sprawcę znamion przedmiotowych i podmiotowych może być podstawą do przypisania sprawstwa czynu i wymierzenia kary.

W niniejszej sprawie, zachodzą wątpliwości, co do tego, czy podsądny działał z zamiarem przywłaszczenia przesyłki. To, że podsądny, jako kurier dysponował przesyłką adresowaną do pokrzywdzonego i faktycznie ta przesyłka do pokrzywdzonego nie dotarła, nie dowodzi jeszcze w sposób pewny tego, że jest to rezultatem popełnionej przez niego kradzieży. Nie ujawniono żadnego dowodu wskazującego bezpośrednio na to, że ukraść on lub przywłaszczył powierzoną mu przesyłkę pocztową.

W świetle ujawnionych i wyczerpujących dowodów nie można wykluczyć, że niedostarczenie przesyłki W. K. było wynikiem niedbalstwa obwinionego, czy jego omyłki. Zasady doświadczenia życiowego wskazują, że kurierzy obarczeni obowiązkiem doręczenia wielu przesyłek w krótkich przedziałach czasowych, niekiedy przekazują je niewłaściwym adresatom. Działając w pośpiechu nie sprawdzają należyście tożsamości osób, którym je wręczają, poprzestając niekiedy na ustnych zapewnieniach, co do personaliów osoby odbierającej przesyłkę. Tego rodzaju omyłki mogą również wynikać z błędnego odczytania adresu dostarczenia przesyłki. Oczywiście tego rodzaju błędy obciążają kurierów i mogą potwierdzać nieprawidłowe wykonanie przez nich swoich obowiązków pracowniczych. Jeżeli w sprawie nie ustalą się dodatkowych okoliczności, które wskazywałyby na świadome przestępcze działanie kuriera, wątpliwość czy niedostarczenie przesyłki adresatowi wynikało z jego świadomego działania czy niedbalstwa wydaje się nierozstrzygalna.

Obwiniony w swoich wyjaśnieniach oznajmił, że krytycznego dnia musiał oddać adresatom wiele przesyłek (k.34). Co istotne, inkryminowany czyn miał mieć miejsce w okresie przedświątym, kiedy kurierzy są bardzo obciążeni ilością przesyłek, które muszą doręczyć. Nie można zatem wykluczyć, że D. P. działając w pośpiechu, czy poprzez zwykłe niedbalstwo oddał przesyłkę innej osobie, nie sprawdzając prawidłowo jej tożsamości, a osoba ta w sposób przestępczy wykorzystywała jego omyłkę.

Wersję podsądnego uprawdopodobnia podpis złożony na przesyłce wskazujący na personalia pokrzywdzonego. Z opinii biegłego grafologa wynika, że nie został on nakreślony przez obwinionego. Nie jest wykluczone, że obwiniony mógł oddać przesyłkę osobie zainteresowanej w jej bezprawnym przejęciu, gotowej w tym celu do podrobienia podpisu rzeczywistego adresata. W tym wypadku winy podsądnego można upatrywać jedynie w niedbalstwie, a nie w kradzieży.

To, że obwiniony nie przedstawił w swoich wyjaśnieniach szczegółów dotyczących doręczenia przez niego tej konkretnej przesyłki nie podważa jego linii obrony. Zważyć należy, że obwiniony składał oświadczenia dowodowe w dniach 11 maja 2017 roku, (k33) oraz 31 października 2017 roku (k.74) oraz zaś do zaginięcia przesyłki pocztowej

doszło w dniu 21 grudnia 2016 roku. Jest zrozumiałe, że podsądny mógł nie pamiętać szczegółów jednej z wielu rutynowych, podobnych do siebie czynności doręczeń. Nie jest zatem tak, aby „lakoniczność wyjaśnień podważało linię obrony podsądnego.

Z tych wszystkich powodów, Sąd odwoławczy uwolnił podsądnego od odpowiedzialności karnej.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

1. zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił obwinionego od popełniania przypisanego mu wykroczenia,
2. kosztami postępowanie obciążył Skarb Państwa.

SSO Leszek Matuszewski